

Sjömannens hemkomst

34

Fast resan var lång är jag äntligen här
På mitt barndomshems tröskel jag står
Mången gång har jag längtat till en plats jag har kär
Nu jag hälsar de framfarna år
Jag önskar min mor hade mött mej som förr
Och öppnat för mej hemmets dörr
Men stilla hon vilar bak kyrkogårds grind
Där det susar av vildmarkens vind

Det lyser ej längre en röd pelargon
Uti fönstret bak rutig gardin
I rabatten dock prunkar som förr en pion
Uti färger som gnistrande vin
En trähäst jag finner väl gömd i en vrå
Så nött utav lekarna då
Här upplivas minnen från tider som var
Barndomsåren så sorglösa dar

↑
Den gång jag till avsked tog mor i min famn
Full av allvar jag lovade då
Att till henne på resan från var avlägsen hamn
Jämnt en hälsning från mej skulle gå
Men dock fick hon vänta i dagar och år
Nu plågar mej ånger så svår
Så mycket jag önskat berätta för mor
Och min saknad, min längtan är stor

Nu reser jag åter till främmande land
Och min trähäst den tager jag ner
Nu så sakta mitt fartyg glider ut ifrån strand
Och med tårfyllda blickar jag ser
Mitt barndomshems knutar försvinna allt mer
Bak kullar och björkstammars ler
Och havet det brusar och vinden känns kall
Jag min hembygd ej återse skall